

ohníště ani postele, ale holá zem byla. Ó pobožná duše, kdybys byla viděla, kterak nejsvětější Panna nad tak velikou chudobou svého syna hojně slzy vylevala, zajisté i ty byla bys musela s ní plakati a nad nevhledností světa, který Vykupiteli svému tak špatné a opovrhle místo připravil, jí pomohla sobě stěžovati.

Když tehdy se večer přibližoval, řekla Maria Panna k svatému Josefu: Můj nejmilejší ženichu, nyní se šťastná noc přibližuje, v které Bůh svůj div ukáže, neb dnes o půlnoci devět měsícův se dokoná od toho času, v kterém jsem Stvořitele mého v mém životě počala, a tak zajisté této noci uzříme toho, kterého zdávna patriarchové a proroci viděti žádali. Na to svatý Josef odpověděl: Má nejmilejší Maria, srdečně se raduji a Bohu dosti děkovati nemohu, že mě k té tak veliké milosti vyvolil; ale snad musím některých pobožných žen povolati, který by tobě při porodu přítomné byly. Na to mu odpověděla Maria: Nejní zapotřeby, neb svatí anjelé mně přítomni budou, který Otec nebeský k službě Syna svého z nebe pošle. Sice také nic jiného nepotřebuji, kromě abychom oba dva skrze opravdovou pobožnost a vroucnou modlitbu se přihotovní, abychme hodně mohli toho Spasitele světa přivítati a přijíti. Protož, můj nejmilejší ženichu, chceme oba celou noc na modlitbách strávití a Ducha svatého prositi, aby nám vnuknutí dal, nás osvětlil, kterak bysme měli Spasitele světa přivítati. Neb poněvadž svět jej zavrhuje a potupuje, protož my to nahradit musíme, co nevhlední lidé učiniti zanedbali. Odpověděl svatý Josef: Má nejmilejší Maria, já srdečně chci všecko vykonati, co mi možného jest, jen milostivý Pán Bůh rač mou dobrou vůli vděčně přijíti. Potom vyšel ven (jak Zjevení svatě Brigidy vysvědčuje, z kterého tato celá následující historie vzata jest), přinesl tý svatý Panně rozžitou svíci, kterou do zdi strčil, a zase ven vyšel a na modlení se odebral.⁽⁶⁾ Ó pobožná duše, klekni i ty s tím svatým Josefem na tvá kolena a srdečnou vroucností s ním se modli, aby světa Spasitel tobě k spasení se narodil.

Když nejsvětější Panna samotná v té jeskyni byla, tu nejprve zula obuví z noh svých, napodobně jako někdy Bůh Mojžíšovi u hořícího kře rozkázal, neb dobře věděla, že to místo, na kterém jednorozený Syn boží má narozen býti, tak svatě bude, že žádný hoden nebude, aby měl na ně s obuvím šlapati. Potom složila ze sebe svůj plášť i také bílou rouchu z hlavy, položila to obý vedle sebe, a tak jen v sukni tu stála, jejížto krásný vlasy přes ramena visely. Potom vyložila dvě vlněné a dvě plátěné bílé plinky, které s sebou z domu přinesla, aby do nich mohla to děťátko obvinouti, též také ještě jiné dva plátěné šátky, aby hlavičku děťátku do nich zaobalila, a vedle sebe položila, aby když čas přijde, mohla všecko na pohotově míti. Když pak myslila sobě, jak sprosté věci jsou, aby tak urozené a královské dítě do nich se obvinulo, kterému všecko bohatství celého světa špatné jest, tu začala srdečně nad tím plakati a k Bohu takto mluvila: Ó nebeský Otče, pohleď na všecko zboží, které jsem pro nejmilejšího Syna tvého připravila. Tu jest všecko mé bohatství, které Synu tvému chci darovati. Já dobře vím, že on jakožto Pán

nebe i země
dobře víš, že
protož mou
řáda bych je

Když již
ností na své
čet zůstala.

nehdáz Mari
la.⁽⁶⁾ Zjevení

vytržena a s
poznání své
V tom mysl

ji, a jak nap
znávala také
poroditi, od
matkou býti,

Naposled
toužila a na
nejaký koru

vyjítí. Ó hoc
Starého záko

noci se přib
o poledních

Betléhem, a
noci jasný d
v životě mat

a hned v tu
porodila.

Kterak pa
narodil, tak

jest: jináče s
kost vedví r

jako by byla
tot' hle, vidí

všechnen čis
vypravitedln

Ta pak svíce
vzdávala, po

rátil. Byl pa
Maria poroc